

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobce: **M. S.,**
bytem X,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje,**
se sídlem Škroupova 1760/18, 301 00 Plzeň,

za účasti osob **M. P.,**
zúčastněných na řízení: bytem X,
P. K.,
bytem X,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 3. 2021, č. j. PK-DSH/2460/21,
takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osobám zúčastněným na řízení se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

Předmět řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 3. 2021, č. j. PK-DSH/2460/21, sp. zn. ZN/1099/DSH/20 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“). Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Nýřany ze dne 14. 2. 2020, č. j. OV-Mrá/5388/2020 (dále jen „*rozhodnutí správního orgánu I. stupně*“), jímž byla panu M. P. a paní P. K. podle § 129 odst. 3 a § 115 zákona č. 183/2006 Sb., zákon o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „*stavební zákon*“) dodatečně povolena stavba rekreační chaty E X na pozemku st. p. č. X v k. ú. X.
2. Meritem projednávané věci je otázka, zda rozhodnutí o vyloučení z projednávání a rozhodování konkrétní věci úřední osoby v postavení vedoucího odboru určitého správního úřadu implikuje vyloučení všech úředních osob zařazených v tomto správním úřadu, respektive zda je možno za vyloučené úřední osoby v rámci konkrétního odboru správního úřadu určit oprávněnou úřední osobu zařazenou do jiného odboru téhož správního úřadu.

Obsah žaloby

3. K procesnímu vývoji tohoto řízení soud pro přehlednost podotýká, že podání, kterým bylo řízení o žalobě zahájeno, bylo žalobcem soudu zasláno v rámci řízení vedeného u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 77 A 8/2021. V něm žalobce brojil proti nečinnosti správních orgánů, které podle jeho názoru měly projednat a rozhodnout jím podané odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť Krajský úřad Plzeňského kraje tak pro vyloučení úředních osob učinit nemohl. Tato nečinnostní žaloba však byla usnesením soudu ze dne 28. 4. 2021, č. j. 77 A 8/2021-57, odmítnuta pro neodstranění vad, neboť žalobce v žalobě označil celkem čtyři žalované krajské úřady a přes poučení soudu odmítl osobu žalovaného konkretizovat. Citované usnesení Krajského soudu v Plzni napadl žalobce kasační stížností, kterou však Nejvyšší správní soud zamítl svým rozsudkem ze dne 5. 4. 2022, č. j. 6 As 159/2021-30.
4. Jediným žalobním bodem, který žalobce proti napadenému rozhodnutí uplatnil, je jeho tvrzená nicotnost ve smyslu § 77 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“), kterou navrhuje žalobce vyslovit rozsudkem podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Žalobce tvrdí, že Odbor dopravy a silničního hospodářství žalovaného nebyl věcně příslušným, není totiž obecným stavebním úřadem podle § 13 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, ale stavebním úřadem speciálním podle § 15 odst. 1 písm. c) stavebního zákona. Žalobce má za to, že předmět řízení nepodléhá zvláštním stavebním předpisům, řízení se vede dle obecného stavebního zákona, proto byl v prvním stupni příslušným správním orgánem odbor výstavby Městského úřadu Nýřany a ve druhém stupni je věcně příslušným obecný stavební úřad, kterým je odbor regionálního rozvoje žalovaného.
5. V doplnění žaloby ze dne 14. 5. 2021 žalobce uvedl, že tvrzení žalovaného o jeho příslušnosti k přezkoumání napadeného rozhodnutí nemá oporu v zákoně. Předmět řízení v daném případě nepodléhá řízení podle zvláštních stavebních předpisů, nýbrž podle stavebního zákona obecného. Z tohoto důvodu je k vydání rozhodnutí v prvním stupni příslušný odbor výstavby Městského úřadu Nýřany a k jeho přezkoumání je věcně příslušný obecný stavební úřad podle § 13 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, kterým je odbor regionálního rozvoje žalovaného, ostatně je tak uvedeno i v poučení rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaný by byl věcně příslušným správním orgánem k přezkoumání rozhodnutí správního orgánu I. stupně tehdy, kdyby předmět řízení, tj.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

stavba rekreační chaty, byl některou z věcí pozemních komunikací, což ovšem není.

Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný se s tvrzením žalobce neztotožňuje. Jako oprávněná úřední osoba k dalšímu řízení byla usnesením žalovaného ze dne 30. 9. 2015, č. j. KŘE/784/15, dle platné právní úpravy v dané době, určena Mgr. V. K., pracovnice Odboru dopravy a silničního hospodářství žalovaného. Dle § 14 odst. 3 správního řádu tehdy platilo, že představený úřední osoby, která je vyloučena, za ni neodkladně určí jinou úřední osobu, která není k vyloučenému ve vztahu podřízenosti. V případě, kdy takovou osobu určit nelze, předá správní orgán spis nadřízenému správnímu orgánu, který bude postupovat dle § 131 odst. 4 správního řádu. Ředitel žalovaného však shledal, že lze na krajském úřadě určit úřední osobu, která není ve vztahu podřízenosti k vyloučenému a která dané řízení může vést a rozhodnout v něm.
7. Otázkou, kdo by měl dané řízení vést po vyloučení vedoucího Odboru regionálního rozvoje žalovaného, se na základě podnětů v minulosti zabývalo i Ministerstvo pro místní rozvoj, a to ve svém sdělení ze dne 13. 6. 2016, č. j. MMR-43320/2015-83/3189. Ministerstvo pro místní rozvoj se konkrétně zabývalo otázkou, zda jsou dány podmínky k postupu ministerstva dle § 131 odst. 4 správního řádu a zda lze shledat, že došlo k vyloučení všech úředních osob zařazených do žalovaného, a žalovaný tak není z důvodu vyloučení všech úředních osob tohoto orgánu způsobilý věc projednat a rozhodnout. Ve sdělení přihlédlo i k rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 7. 2015, č. j. 30 A 37/2014-77.
8. Ministerstvo zjistilo, že pověřená pracovnice krajského úřadu Mgr. V. K. není ve vztahu služební podřízenosti k vedoucímu Odboru regionálního rozvoje, Ing. arch. M. M. Stejně tak vůči němu není ve vztahu podřízenosti dle § 69 odst. 2 písm. e) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (dále jen „*krajské zřízení*“), ani Mgr. J. L., ředitel žalovaného, který usnesením rozhodl o určení Mgr. V. K. jako oprávněné úřední osoby. Ministerstvo pro místní rozvoj došlo k závěru, že nejsou dány zákonné podmínky k postupu dle § 131 odst. 4 správního řádu, neboť nedošlo k vyloučení všech úředních osob zařazených do žalovaného, ale pouze Ing. arch. M. M., vedoucího Odboru regionálního rozvoje žalovaného, a úředních osob, které jsou mu služebně podřízeny. Ministerstvo pro místní rozvoj odkázalo na § 77 odst. 1 správního řádu, dle něž je nicotné i rozhodnutí či usnesení, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud jej vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu a § 14 odst. 4 správního řádu, dle něž představený úřední osoby, která je vyloučena, za ni bezodkladně určí jinou úřední osobu, která není k vyloučenému ve vztahu podřízenosti. Ředitel žalovaného byl v dle § 94 odst. 2 krajského zřízení v podstavení představeného Ing. arch. M. M., vedoucího Odboru regionálního rozvoje žalovaného. Ministerstvo pro místní rozvoj uzavřelo, že neshledalo důvody k prohlášení nicotnosti usnesení, jímž byla určena Mgr. V. K. pověřenou úřední osobou k dalšímu řízení a rozhodnutí věci.
9. Žalovaný podotkl, že danou žalobní námitkou se následně zabýval i Krajský soud v Plzni v rozsudku ze dne 30. 8. 2017, č. j. 30 A 80/2016-114. V něm soud zprvu vyjádřil závaznost právního názoru vyjádřeného v rozsudku ze dne 31. 7. 2015, č. j. 30 A 37/2014-77. V posléze uvedeném rozsudku přitom soud došel k závěru, že je z projednávané věci vyloučen vedoucí Odboru regionálního rozvoje žalovaného, Ing. arch. M. M., a že zřejmě

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

v rámci Krajského úřadu Plzeňského kraje nelze určit žádnou jinou oprávněnou úřední osobu, která by mu nebyla podřízena.

10. V rozsudku ze dne 30. 8. 2017, č. j. 30 A 80/2016-114, soud nicméně konstatoval, že v mezidobí od vydání jeho předchozího rozhodnutí došlo k učinění řady právních úkonů. Zejména ředitel žalovaného určil dne 30. 9. 2015 jako oprávněnou úřední osobu pověřenou k provádění úkonů správního orgánu Mgr. V. K., pracovníci Odboru dopravy a silničního hospodářství žalovaného. Soud předeslal, že odvolacím správním orgánem v projednávané věci je žalovaný jako celek, nikoli určitý odbor žalovaného.
11. Soud se ztotožnil s názorem žalobce, že má být postupováno podle § 131 odst. 4 správního řádu, konstatoval však, že ředitel žalovaného našel jiné řešení. K tomu soud uvedl, že s výjimkou vyloučených úředních osob se vedoucímu správního orgánu neklade žádná formální zábrana, aby prováděním úkonů správního orgánu v řízení pověřil kteroukoliv úřední osobu. Konstatoval, že soud nepředpokládal, že by k provádění úkonů správního orgánu v předmětném řízení mohla být u žalovaného k dispozici jiná vhodná úřední osoba a přestože se přiklonil k postupu dle § 131 odst. 4 správního řádu, kategoricky nevyloučil ani možnost jiného řešení. Soud připustil, že vzhledem k tomu, že za vyloučenou úřední osobu nelze určit osobu, která by byla k vyloučenému ve vztahu podřízenosti, může dojít i k situaci, kdy z tohoto důvodu nebude možné za podjatého jinou úřední osobu určit. Tak tomu bude v případech, kdy bude námitka směřovat proti úřední osobě, která stojí v čele správního orgánu. Soud odkázal na stanovisko Veřejného ochránce práv ze dne 16. 6. 2013, sp. zn. 88/2013/VOP/IK, ve věci podnětu Ing. M. P., jež obsahovalo závěr, že postoupení věci nadřízenému správnímu orgánu za účelem postupu dle ustanovení § 131 odst. 4 správního řádu je možné pouze v případě, kdy jsou vyloučeny všechny úřední osoby, které mohou dle zákona věc projednat.
12. Správní orgán je dle § 78 odst. 5 s. ř. s. v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku. Vázanost ale neplatí absolutně, jelikož může být výjimečně prolomena v důsledku nových skutkových zjištění nebo při změně právní úpravy. V daném případě došlo k novému skutkovému zjištění, neboť ředitel žalovaného našel v odboru, jehož působnost je rozhodované věci blízká, úřední osobu, která věc může projednat a rozhodnout. Nevázání se právním názorem soudu se týkalo nikoli důvodu, o němž se opírá zrušující výrok, nýbrž názoru soudu na další postup.
13. Soud dále citoval odbornou literaturu, která se k otázce rozdělení pravomocí mezi jednotlivé vnitřní části správního orgánu vyjádřila tak, že je vnitřní věcí správního orgánu a záleží v zásadě jen na vnitřních předpisech, resp. konkrétních pokynech, kdo a v jaké věci bude oprávněnou úřední osobou, pokud tyto otázky neupravuje zákon. Žalovaný podotkl, že jak Ministerstvo pro místní rozvoj, tak Krajský soud v Plzni dospěli k závěru, že v postupu ředitele žalovaného při stanovení jiné oprávněné úřední osoby neshledali pochybení.
14. Závěrem žalovaný zrekapituloval právní úpravu. Podle § 77 odst. 1 správního řádu je rozhodnutí nicotné, pokud k jeho vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný, to neplatí, pokud jej vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Obecným stavebním úřadem dle § 13 odst. 1 písm. b) stavebního zákona je žalovaný. Odvolacím stavebním úřadem je tak žalovaný jako celek, nikoli určitý odbor žalovaného. Úkony správního orgánu v řízení provádějí úřední osoby oprávněné k tomu podle vnitřních předpisů správního orgánu nebo pověřené vedoucím správního orgánu, jak

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

vyplývá z § 15 odst. 2 správního řádu. Dle § 131 odst. 4 správního řádu nadřízený správní orgán usnesením pověří k projednání a rozhodnutí věci jiný věcně příslušný podřízený správní orgán ve svém správním obvodu, jestliže podřízený správní orgán není z důvodu vyloučení všech úředních osob způsobilý věc projednat a rozhodnout. Ředitel žalovaného však dospěl k závěru, že v rámci žalovaného lze určit jinou oprávněnou úřední osobu v rámci odboru, jehož působnost je rozhodované věci poměrně blízká, tedy je dané problematiky znalá a není z projednání věci vyloučena.

15. K námitce žalobce, že předmět daného řízení nepodléhá řízení podle zvláštních stavebních předpisů, protože řízení o něm se vede podle stavebního zákona obecného, žalovaný uvedl, že i speciální stavební úřad vede daná řízení podle stavebního zákona tak jako obecné úřady.
16. Žalovaný má za to, že napadené rozhodnutí je vydáno v souladu s právními předpisy a nelze jej považovat za nicotné.

Replika k vyjádření žalovaného

17. V replice ze dne 26. 7. 2021 (datované k 22. 7. 2021) uvedl žalobce k vyjádření žalovaného, že usnesení ředitele žalovaného ze dne 30. 9. 2015, č. j. KŘE/784/15, je nicotné, jelikož ředitel žalovaného není nadřízeným orgánem Odboru regionálního rozvoje žalovaného, tímto je Ministerstvo pro místní rozvoj podle § 92 odst. 1 krajského zřízení, které je příslušným ministerstvem v souladu s § 13 odst. 1 písm. a) stavebního zákona. Podotkl, že dle § 14 odst. 5 správního řádu je vedoucí Odboru regionálního rozvoje žalovaného povinen bezodkladně uvědomit Ministerstvo pro místní rozvoj, že odvolací správní orgán není z důvodu vyloučení všech úředních osob tohoto orgánu způsobilý věc projednat a rozhodnout.
18. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí věcnou příslušnost dle § 40 odst. 3 písm. e) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, kterým se v § 1 písm. c) upravuje výkon státní správy ve věcech pozemních komunikací příslušnými silničními správními úřady. Dle žalobce ale projednávaná věc není předmětem výkonu státní správy silničními úřady. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně vydal obecný stavební úřad, a proto je věcně příslušný rozhodnout o odvolání obecný stavební úřad v souladu s § 13 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, jehož správní obvod sousedí se správním obvodem nezpůsobilého odboru regionálního rozvoje žalovaného.
19. Sdělení Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 13. 6. 2016 a názor Krajského soudu v Plzni v rozsudku ze dne 30. 8. 2017, č. j. 30 A 80/2016-114, nemají právní sílu odchýlit se v řízení od výše uvedených ustanovení právních předpisů.

Vyjádření žalovaného k replice žalobce

20. Na repliku reagoval žalovaný sdělením ze dne 29. 7. 2021, v němž uvedl, že přímým nadřízeným vedoucího Odboru regionálního rozvoje, tedy vyloučeného Ing. arch. M., je ředitel žalovaného, Mgr. J. L., nikoli Ministerstvo pro místní rozvoj. Ředitel žalovaného tak postupoval v souladu s právními předpisy a vydané usnesení o určení oprávněné úřední osoby nelze považovat za nicotné.
21. Z ustanovení § 131 odst. 4 správního řádu vyplývá, že nadřízený správní orgán usnesením Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

pověří k projednání a rozhodnutí věci jiný věcně příslušný podřízený správní orgán ve svém obvodu, jestliže podřízený správní orgán není z důvodu vyloučení všech úředních osob tohoto orgánu způsobilý věc projednat a rozhodnout. Ředitel žalovaného však dospěl k závěru, že lze v rámci žalovaného určit jinou oprávněnou úřední osobu v rámci odboru, jehož působnost je rozhodované věci poměrně blízká.

22. Žalovaný také uvedl, že v napadeném rozhodnutí je skutečně chybně konstatována věcná příslušnost dle zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, jedná se ale o administrativní pochybení, které bude opraveno jako zjevná nesprávnost rozhodnutím dle § 70 správního řádu.

Žalobcova duplika

23. K vyjádření žalovaného předložil žalobce soudu dne 9. 8. 2021 svou dupliku. V ní uvedl, že ředitel žalovaného není na základě ustanovení § 69 odst. 2 krajského zřízení zmocněn rozhodovat při výkonu státní správy, kterou provádějí odbory žalovaného v přenesené působnosti, tedy ani vydávat opatření proti jejich nečinnosti podle § 131 odst. 4 správního řádu.
24. Mgr. V. K. nemůže vést řízení a vydat rozhodnutí jako obecný stavební úřad, jelikož není odborem žalovaného dle § 68 odst. 2 krajského zřízení, který v přenesené působnosti vykonává státní správu ve věcech stavebního úřadu jako stavební úřad dle § 13 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že jsou nicotná rozhodnutí ředitele žalovaného, Mgr. V. K., případně jakéhokoliv dalšího zaměstnance žalovaného, dokud trvají důvody pro vyloučení všech úředních osob Odboru regionálního rozvoje žalovaného. Závěrem žalobce uvedl, že žalovaný neoponuje žádným ustanovením zákona a ani žádným ustanovením zákona neopírá své sdělení, ačkoliv se to od něj očekává.

Vyjádření osob zúčastněných na řízení

25. Práva osob zúčastněných na řízení se rozhodli uplatňovat paní P. K. a pan M. P. Ani jeden z nich však soudu ve stanovené lhůtě, ani až do dne vyhlášení tohoto rozsudku, své vyjádření k věci nepředložil

Posouzení věci

26. Procesní osud řízení o dodatečném povolení této rekreační chaty má dlouhou a komplikovanou historii počínající již v roce 1989, kdy rozhodnutím tehdejšího Okresního národního výboru Plzeň-sever ze dne 25. 7. 1989, č. j. výst. 1829/89, byla stavebníkům I. a L. T. ve sloučeném územním a stavebním řízení podle § 39 a § 66 zákona č. 50/1976 Sb., stavebního zákona, povolena stavba rekreační chaty na pozemku p. č. XA v k. ú. X. Stavba této chaty byla zkolaudována v roce 2000. Dne 13. 12. 2002 však proti citovanému rozhodnutí o stavebním povolení brojila odvoláním paní M. S. Přestože její odvolání bylo rozhodnutím Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 10. 2. 2006, č. j. RR/481/06, zamítnuto, Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 12. 2. 2008, č. j. 57 Ca 63/2006, zrušil jak rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, tak uvedené rozhodnutí Okresního národního výboru Plzeň-sever. Následně správní orgány rozhodly o zastavení sloučeného

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

územního a stavebního řízení s tím, že stavba již byla postavena, zahájily řízení o odstranění stavby, které pak přerušily, neboť pan M. P. a paní P. K. požádali o dodatečné povolení stavby zmíněné rekreační chaty. Rozhodnutí vydaná správními orgány v těchto řízeních byla pro různá procesní pochybení opakovaně rušena rozsudky Krajského soudu v Plzni (postupně šlo rozsudky ze dne 30. 3. 2012, č. j. 30 A 66/2010-55, ze dne 31. 7. 2015, č. j. 30 A 37/2014-77 a konečně ze dne 30. 8. 2017, č. j. 30 A 80/2016-114). Spor mezi vlastníky rekreační chaty a žalobcem měl pak i svou civilněprávní část, která se odehrála v řízení před soudy rozhodujícími v občanském soudním řízení. Její rekapitulaci však soud pro nadbytečnost v tomto rozsudku uvádět nebude.

27. Z hlediska merita nyní projednávané věci je však podstatné, že v rozsudku ze dne 31. 7. 2015, č. j. 30 A 37/2014-77, dospěl Krajský soud v Plzni mj. k závěru, že vedoucí odboru regionálního rozvoje žalovaného, Ing. arch. M. M., byl vyloučen z projednávání a rozhodování v řízení o odvolání ve věci vydání dodatečného povolení na předmětnou stavbu rekreační chaty, a to ve smyslu § 14 odst. 5 správního řádu ve znění účinném do 28. 7. 2016. Podle tohoto ustanovení platilo: *„Vyloučena je též ta úřední osoba, která se účastnila řízení v téže věci na jiném stupni. Důvodem vyloučení není účast na úkonech před zahájením řízení nebo na výkonu kontroly prováděné podle zvláštního zákona.“* O tom, že Ing. arch. M. je ve vztahu k tomuto řízení vyloučenou úřední osobou, nepanují od té doby spory, postačí proto krátce konstatovat, že důvod pro jeho vyloučení tkvěl dle názoru zdejšího soudu v tom, že coby oprávněná úřední osoba podepsal ve svém tehdejší postavení vedoucího odboru regionálního rozvoje Okresního úřadu Plzeň-sever kolaudační rozhodnutí Okresního úřadu Plzeň-sever, referátu regionálního rozvoje, ze dne 13. 1. 2000, č. j. RRR/43/2000. Tímto rozhodnutím bylo povoleno užívání stavby rekreační chaty na pozemku st. p. č. X v k. ú. X. Na straně 10 citovaného rozsudku pak Krajský soud v Plzni uvedl: *„V posuzovaném případě je z projednávání a rozhodování vyloučen vedoucí odboru krajského úřadu a zřejmě nelze určit žádnou jinou úřední osobu, který by mu nebyla podřízena. Lze proto uzavřít, že o odvolání žalobce skutečně nemohl žalovaný rozhodovat pro vyloučení všech jeho úředních osob a požadavek na postup podle § 131 odst. 4 správního řádu je zcela důvodný.“*
28. Z obsahu správního spisu předloženého žalovaným se podává, že tento závazný právní názor soudu nebyl v dalším průběhu správního řízení plně respektován. Usnesením ze dne 30. 9. 2015, č. j. KŘE/784/15, sp. zn. ZN/175/KŘE/15, rozhodl ředitel Krajského úřadu Plzeňského kraje o tom, že oprávněnou úřední osobou k dalšímu řízení a rozhodnutí ve věci odvolacího řízení proti rozhodnutí odboru výstavby Městského úřadu Nýřany ze dne 30. 5. 2013, č. j. OV-Mrá/13294/2013, se podle § 14 odst. 4 správního řádu určuje pracovnice odboru dopravy a silničního hospodářství Krajského úřadu Plzeňského kraje, Mgr. V. K.
29. Tato skutečnost se stala důvodem pro jednu ze žalobních námitek, jimiž žalobce následně brojil proti rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 31. 3. 2016, č. j. DSH/12744/15, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Nýřany ze dne 30. 5. 2013, č. j. OV-Mrá/13294/2013. Byť Krajský soud v Plzni následně rozsudkem ze dne 30. 8. 2017, č. j. 30 A 80/2016-114, rozhodnutí žalovaného opět zrušil, žalobní námitce tvrdící věcnou nepříslušnost žalovaného nevyhověl. Konstatoval, že odvolacím správním orgánem je v dané věci Krajský úřad Plzeňského kraje jako celek, nikoli jeho určitý odbor. Upozornil přitom, že v předchozím rozsudku uvedl, že s ohledem na vyloučení osoby vedoucího odboru

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

regionálního rozvoje (a tudíž i všech pracovníků tohoto odboru) zřejmě nebude možno v rámci Krajského úřadu Plzeňského kraje určit jinou úřední osobu, která by mohla o předmětném odvolání rozhodnout. S výjimkou vyloučených úředních osob se však vedoucímu správního orgánu neklade žádná formální zábrana, aby prováděním úkonů správního orgánů v řízení pověřil kteroukoli úřední osobu, byť materiálně je takový postup komplikován tím, že musí jít o osobu, která bude znala příslušné problematiky. Současně poukázal na závěry komentářové literatury a závěrečné stanovisko Veřejného ochránce práv ze dne 16. 6. 2013, sp. zn. 88/2013/VOP/IK, s tím, že postup podle § 131 odst. 4 správního řádu bude na místě pouze tehdy, pokud jsou vyloučeny všechny úřední osoby, které jsou dle zákona způsobilé věc projednat, respektive kdy nebude možno za vyloučenou úřední osobu určit jinou úřední osobu, např. v situaci, kdy bude námitka podjatosti směřovat vůči úřední osobě, která stojí v čele správního orgánu (VEDRAL, J. *Správní řád. Komentář*. 2. vyd. Praha: Bova Polygon, 2012, str. 187-188). Krajský soud vyhodnotil, že usnesení ředitele Krajského úřadu Plzeňského kraje o určení oprávněné úřední osoby ze dne 30. 9. 2015, je vybudováno na nových skutkových zjištěních, jimiž soud při formulaci svého dřívějšího závazného právního názoru nedisponoval, a sice konkrétně zjištění týkající se reálnosti určení jiné oprávněné úřední osoby ze zaměstnanců zařazených do Krajského úřadu Plzeňského kraje, byť do jiného jeho odboru. Naznal, že obor působnosti odboru dopravy a silničního hospodářství Krajského úřadu Plzeňského kraje je rozhodované věci poměrně blízký, neboť mj. je i speciálním stavebním úřadem podle § 15 odst. 1 písm. c) stavebního zákona. Nevázání se právním názorem soudu se pak netýkalo důvodu, o něž se opíral kasační výrok rozsudku, ale názoru na další postup. Krajský úřad Plzeňského kraje přitom snesl relevantní důvody, pro které se od názoru soudu v této otázce odchýlil, a nepostupoval podle § 131 odst. 4 správního řádu. Z toho důvodu soud uzavřel, že námitka věcnou nepříslušností žalovaného není důvodná.

30. K tomu se sluší připomenout, že ještě před tím, než o této otázce shora uvedeným způsobem rozhodl Krajský soud v Plzni, vyjádřilo se k ní i Ministerstvo pro místní rozvoj, jemuž žalobce předložil svůj podnět k vydání usnesení o změně příslušnosti podle § 131 odst. 4 správního řádu a k vydání rozhodnutí o nicotnosti usnesení ředitele Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 30. 9. 2015, č. j. KŘE/784/15. Ministerstvo ve svém sdělení ze dne 13. 1. 2016, č. j. MMR-43320/2015-83/3189, konstatovalo, že dle jeho názoru nebyly splněny zákonné podmínky postupu podle § 131 odst. 4 správního řádu, neboť nedošlo k vyloučení všech úředních osob zařazených do krajského úřadu, ale toliko Ing. arch. M. M., vedoucího odboru regionálního rozvoje krajského úřadu, a úředních osob, které mu jsou služebně podřízeny, přičemž zároveň existuje jiná úřední osoba, která může vést řízení a rozhodovat v něm. Ve vztahu podřízenosti k Ing. arch. M. pak není ani ředitel krajského úřadu, Mgr. J. L., který usnesením o určení Mgr. K. oprávněnou úřední osobou rozhodl. Toto rozhodnutí pak není ani nicotné, neboť bylo vydáno k tomu oprávněným správním orgánem, tj. ředitelem krajského úřadu coby podle § 94 odst. 2 krajského zřízení ve spojení s § 14 odst. 4 správního řádu.
31. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobního bodu uplatněného v žalobě.
32. Jak plyne ze shora uvedené rekapitulace obsahu žaloby, žalobce dovozuje tvrzenou nicotnost napadeného rozhodnutí ze skutečnosti, že ve věci rozhodoval věcně nepříslušný správní orgán.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

33. Podle § 76 odst. 2 s. ř. s. platí: „Zjistí-li soud, že rozhodnutí trpí takovými vadami, které vyvolávají jeho nicotnost, vysloví rozsudkem tuto nicotnost i bez návrhu. Pokud se důvody nicotnosti týkají jen části rozhodnutí, soud vysloví nicotnou jen tuto část rozhodnutí, jestliže z povahy věci nevyplyvá, že ji nelze oddělit od ostatních částí rozhodnutí.“
34. Dle § 77 odst. 1 správního řádu: „Nicotné je rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu.“
35. Napadené rozhodnutí v projednávané věci vydal Krajský úřad Plzeňského kraje.
36. Že napadené rozhodnutí vydal Krajský úřad Plzeňského kraje, odpovídá tomu, že tento správní orgán je obecným stavebním úřadem podle § 13 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Toto ustanovení zní: „Obecným stavebním úřadem je krajský úřad.“ Lze tedy poukázat na to, že ani stavební zákon nestanoví, že by obecným stavebním úřadem měl být toliko konkrétní odbor krajského úřadu. V projednávané věci je nesporné, že předmět správního řízení nespadá mezi věci, pro které působnost stavebního úřadu vykonávají speciální stavební úřady podle § 15 stavebního zákona. Takovým speciálním stavebním úřadem však pochopitelně může v konkrétní věci být na základě ustanovení § 15 odst. 1 stavebního zákona ve spojení s ustanovením příslušného zvláštního právního předpisu rovněž krajský úřad. Možno tedy učinit dílčí závěr, podle něhož může krajský úřad vystupovat jak jako obecný stavební úřad, tak rovněž (v jiných věcech) jako stavební úřad speciální. Zda bude mít krajský úřad v té či oné věci postavení obecného stavebního úřadu, nebo v ní bude vystupovat jako speciální stavební úřad, vyplývá právě z právní úpravy obsažené v § 15 ve spojení s právní úpravou speciální. Pro ilustraci lze uvést, že krajský úřad bude vystupovat jako speciální stavební úřad podle § 15 odst. 1 písm. c) stavebního zákona ve spojení s § 40 odst. 3 písm. d) zákona č. 13/1997 Sb., silničního zákona ve věcech silnic I. třídy s výjimkou věcí, ve kterých rozhoduje Ministerstvo dopravy. Soud nicméně znovu zdůrazňuje, že správním úřadem je vždy právě krajský úřad, nikoli jeho konkrétní odbor, což reflektuje i příslušná právní úprava.
37. Tento stav má své ústavněprávní pozadí, neboť podle čl. 79 odst. 1 Ústavy České republiky lze správní úřady zřídit a jejich působnost stanovit toliko zákonem. Zákon č. 129/2000 Sb., krajské zřízení pak v § 66 a násl. zřizuje coby orgán kraje toliko krajský úřad, nikoli jeho odbory. O nich pouze v § 68 odst. 2 stanoví, že se na odbory a oddělení krajský úřad člení. I na tomto místě si lze povšimnout, že je-li působnost stavebního úřadu vykonávána krajským úřadem coby působnost přenesená, jak stanoví § 13 odst. 3 stavebního zákona, odpovídá tomu i ustanovení § 67 odst. 1 krajského zřízení, podle něhož přenesenou působnost vykonává krajský úřad (nikoli jeho konkrétní odbor). Odbory a oddělení, na něž se krajský úřad podle § 68 odst. 2 krajského zřízení člení, jsou toliko zákonným výrazem pro realizaci dvou organizačních úrovní uvnitř těchto úřadů. Konkrétní podoba, jaké odbory budou zřizovány a jak budou definovány, však není zákonem stanovena. Stanovení organizačního řádu krajského úřadu svěčuje zákon do rukou ředitele krajského úřadu v § 69 odst. 2 písm. f) krajského zřízení. Rozhodnutí o organizační struktuře, včetně vymezení odborů a jejich názvů, tedy leží právě v rukou ředitele krajského úřadu. To však s ohledem na výhradu zákona v otázkách zřizování správních úřadů podle shora citovaného čl. 79 odst. 1 Ústavy bez dalšího znamená, že samy tyto odbory nemohou mít postavení správního úřadu, protože nejsou zřízeny zákonem, ale toliko organizačním

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

řádem vydaným ředitelem krajského úřadu. Jelikož zákon sám řediteli krajského úřadu neukládá zřídit konkrétní odbory (byť z praktických důvodů bývají některé odbory zřizovány takřka automaticky, což je ovšem projevem potřeby, nikoli realizací jakéhokoli normativního pokynu), nic mu nebrání zřídit odbor všeobecně stavební, kterému bude svěřen jak výkon povinností jak obecného, tak speciálního stavebního úřadu. Zcela nad rámec této úvahy pak soud podotýká, že z hlediska této organizační kompetence ředitele krajského úřadu by navíc bylo velmi nepraktické, pokud by jednotlivé odbory krajského úřadu měly mít postavení samostatných správních úřadů, neboť speciální zákony svěřující jim výkon té či oné kompetence by musely reagovat na případné změny organizačních řádů krajských úřadů, což by ustanovení o věcné příslušnosti těchto zvláštních právních předpisů zkomplikovalo nad únosnou míru.

38. Zdůraznit tedy lze, že roli správního orgánu ve věcech svěřených krajskému úřadu vykonává právě krajský úřad, nikoli jeho odbor. Odbor je jen výrazem organizačního rozčlenění tohoto krajského úřadu.
39. Z tohoto konstatování pak vyplývá, že pokud ředitel Krajského úřadu Plzeňského kraje usnesením ze dne 30. 9. 2015, č. j. KŘE/784/15, určil jako oprávněnou úřední osobu pro vedení řízení a rozhodování ve věci odvolacího řízení proti rozhodnutí odboru výstavby Městského úřadu Nýřany ze dne 30. 5. 2013, č. j. OV-Mrá/13294/2013, pracovníci odboru dopravy a silničního hospodářství Krajského úřadu Plzeňského kraje, Mgr. V. K., nijak tím nezměnil věcnou příslušnost ani příslušný správní orgán. Mgr. V. K., coby úřednice zaměstnaná v Krajském úřadu Plzeňského kraje, je součástí úřednického substrátu tohoto správního orgánu, tedy krajského úřadu. Její konkrétní pracovní zařazení do odboru dopravy a silničního hospodářství nemá s věcnou příslušností správního orgánu v projednávané věci nic společného. Jedná se o výraz organizace práce v krajském úřadu. Ani sama Mgr. V. K. není správním orgánem či odborem krajského úřadu. V praxi jsou ostatně běžné situace, v nichž konkrétní úředník krajského nebo obecního úřadu vykonává úkoly několika odborů těchto úřadů. To ale nijak nezasahuje do věcné příslušnosti samotných obecních či krajských úřadů. Je neudržitelný názor žalobce, podle něhož je-li Mgr. K. zařazena do odboru dopravy a silničního hospodářství krajského úřadu, nemůže vykonávat úkoly, které náležejí odboru regionálního rozvoje, neboť tím by byla omezena pravomoc ředitele krajského úřadu, coby představeného vyloučeného ředitele odboru regionálního rozvoje, Ing. arch. M., určit v souladu s § 14 odst. 4 správního řádu (ve znění rozhodném pro projednávanou věc, nyní jde o § 14 odst. 5 správního řádu, pozn. soudu) na jeho místo jinou úřední osobu. V této souvislosti je nutno poukázat na to, že samo ustanovení § 14 odst. 4 správního řádu nelimituje okruh úředních osob, z nichž může představený volit, pouze na úřední osoby zahrnuté do konkrétní organizační jednotky, do níž je zařazena úřední osoba vyloučená pro podjatost. Kritéria pro volbu takové osoby jsou ze zákona jiná: nesmí jít o osobu, která je ve vztahu k vyloučené úřední osobě ve vztahu podřízenosti.
40. Z těchto úvah je patrné, že konstrukce jediného uplatněného žalobního bodu nemůže v projednávané věci obstát.
41. K jednotlivým dílčím námitkám uplatněným v celkem čtyřech podáních, které žalobce soudu v průběhu soudního řízení předložil, tak soud uvádí následující.
42. **Pokud jde o samotnou žalobu**, ta obsahuje argumentaci vztahující se k tvrzené nicotnosti napadeného rozhodnutí, neboť dle žalobce bylo vydáno věcně nepřislušným správním

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

orgánem. S touto argumentací se soud neztotožňuje z důvodů, které jsou konstatovány shora a dále rozvedeny v reakci na konkrétnější námitky žalobce i níže v tomto rozsudku.

43. **Pokud jde o podání ze dne 14. 5. 2021;** předmět stavebního řízení v projednávané věci vskutku nespadá do výčtu věcí, které jsou svěřeny prostřednictvím § 15 stavebního zákona speciálním stavebním úřadům. Žalovaný však nerozhodoval jako speciální stavební úřad, ale jako stavební úřad obecný. Jeho věcná příslušnost v dané věci vyplývá z § 13 odst. 1 písm. b) stavebního zákona ve spojení s § 67 odst. 1 písm. a) stavebního zákona. Je však pravdou, že žalovaný v napadeném rozhodnutí svou věcnou příslušnost chybou v psaní deklaroval nesprávným způsobem vycházejícím ze zákona č. 13/1997 Sb., silničního zákona; tuto chybu napraví postupem dle § 70 správního řádu (k tomu více viz níže).
44. Soud dále znovu opakuje, že správním orgánem příslušným k rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně byl Krajský úřad Plzeňského kraje, nikoli jeho konkrétní odbor. Neztotožňuje se proto se žalobcovým názorem, že jím měl být odbor regionálního rozvoje tohoto krajského úřadu. Jelikož napadené rozhodnutí Krajský úřad Plzeňského kraje rovněž vydal, nejedná se o případ rozhodnutí vydaného v rozporu s právními předpisy upravujícími věcnou příslušnost správních orgánů v dané věci.
45. **Pokud jde o podání ze dne 22. 7. 2021, doručené soudu dne 26. 7. 2021;** usnesení ředitele Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 30. 9. 2015, č. j. KŘE/784/15, kterým byla určena za oprávněnou úřední osobu v projednávané věci Mgr. V. K., nicotné není. To již ostatně správně konstatovalo Ministerstvo pro místní rozvoj ve svém sdělení žalobci ze dne 13. 1. 2016, č. j. MMR-43320/2015-83/3189, v reakci na jeho podnět na prohlášení tohoto usnesení za nicotné. Názor o jeho nicotnosti opřený o tvrzení, že ředitel krajského úřadu není nadřízeným správním orgánem odboru regionálního rozvoje Krajského úřadu Plzeňského kraje, který žalobce prosazuje, vyplývá podle názoru soudu z žalobcem mylně aplikované právní úpravy. Ředitel krajského úřadu totiž v posuzovaném případě aplikoval § 14 odst. 4 správního řádu ve znění účinném v rozhodné době, podle něhož: *„Představený úřední osoby, která je vyloučena, za ni bezodkladně určí jinou úřední osobu, která není k vyloučenému ve vztahu podřízenosti. Usnesení o tom se pouze poznamená do spisu. Nelze-li určit nikoho jiného, bezodkladně o tom uvědomí nadřízený správní orgán a spolu s tím mu předá spis. Nadřízený správní orgán postupuje podle § 131 odst. 4.“* Z toho se podává, že otázka nadřízenosti či podřízenosti kteréhokoli správního orgánu je zcela mimoběžná s hypotézou dané právní normy. Do úvahy by tato otázka připadala teprve v situaci, kdy by představený zjistil, že na místo vyloučené úřední osoby nelze určit jinou úřední osobu. Na prvním místě tedy jde o otázku, kdo je představeným. Ředitel krajského úřadu je přitom podle § 69 odst. 2 písm. e) krajského zřízení nadřízeným všech zaměstnanců kraje zařazených do krajského úřadu. O jeho postavení představeného vůči řediteli odboru regionálního rozvoje krajského úřadu tak nemůže být žádných pochybností. Žalobce podle názoru soudu mylně vychází z § 131 odst. 4 správního řádu, který ale v projednávané věci naopak vůbec aktivován nebyl. Argumentovat postupem podle tohoto ustanovení je proto v projednávané věci nepřipadné.
46. Vedoucí odboru regionálního rozvoje Krajského úřadu Plzeňského kraje nebyl povinen podle § 14 odst. 5 bezodkladně vyrozumět Ministerstvo pro místní rozvoj o tom, že odvolací správní orgán není z důvodu vyloučení všech úředních osob tohoto orgánu způsobilý věc projednat a rozhodnout, jak se žalobce mylně domnívá. V projednávané věci konstatoval vyloučení vedoucího odboru regionálního rozvoje krajského úřadu zdejší soud ve svém rozsudku ze dne 31. 7. 2015, č. j. 30 A 37/2014-77. Právě na tuto skutečnost

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

zareagoval představený vedoucího odboru regionálního rozvoje, tedy ředitel krajského úřadu Mgr. L., a zcela v intencích § 14 odst. 4 správního řádu v jeho tehdy účinném znění určil na jeho místo jinou oprávněnou úřední osobu (Mgr. V. K.). Ta nebyla a není ve vztahu podřízenosti k Ing. arch. M., neboť je organizačně zařazena do jiného odboru, než je odbor regionálního rozvoje. Jejím určení za oprávněnou úřední osobu tak ve smyslu § 14 odst. 4 správního řádu nic nebránilo. Hypotéza § 131 odst. 4 správního řádu tak v projednávané věci nebyla naplněna, což konstatoval i Krajský soud v Plzni již ve svém rozsudku ze dne 30. 8. 2017, č. j. 30 A 80/2016-114, a ke stejnému závěru dospělo i Ministerstvo pro místní rozvoj. Nebyl tedy důvod obracet se na Ministerstvo pro místní rozvoj, aby pověřilo projednáním a rozhodnutím věci jiný správní orgán namísto Krajského úřadu Plzeňského kraje.

47. V napadeném rozhodnutí vskutku žalovaný nesprávně identifikoval svou věcnou příslušnost odkazem na § 40 odst. 3 písm. e) zákona č. 13/1997 Sb., silničního zákona, ačkoliv tímto způsobem zcela evidentně jeho věcná příslušnost v projednávané věci určena nebyla, vyplývá totiž z § 13 odst. 1 písm. b) stavebního zákona ve spojení s § 67 odst. 1 písm. a) stavebního zákona. Jedná se tu nicméně toliko o zjevnou chybu v psaní, což žalovaný uznal s tím, že toto pochybení napraví postupem dle § 70 správního řádu.
48. Názor Krajského soudu v Plzni vtělený do jeho rozsudku ze dne 30. 8. 2017, č. j. 30 A 80/2016-114, ani názor Ministerstva pro místní rozvoj uvedený v jeho sdělení ze dne 13. 6. 2016 skutečně nemají právní sílu změnit právní úpravu nebo se od ní odchýlit, ať už je tím myšleno cokoli; soud i ministerstvo však v žalobcem odkazovaných písemnostech přezkoumatelně vysvětlily, z jakého důvodu mají za to, že v projednávané věci byla oprávněnou úřední osobou určena Mgr. V. K. zákonným způsobem. Tento závěr pak Krajský soud v Plzni zastává i nadále a nespatřuje žádný důvod se od něj v nyní projednávané věci jakkoli odchýlit.
49. **Pokud jde o podání ze dne 9. 8. 2021;** v projednávané věci ředitel krajského úřadu nepostupoval ve smyslu odstraňování nečinnosti odborů krajského úřadu v jejich postupu a nevydal ani žádné „opatření“ ve smyslu § 131 odst. 4 správního řádu. Naopak, v projednávané věci vyšel žalovaný ze závěru, že k aplikaci § 131 odst. 4 správního řádu nejsou splněny zákonné předpoklady. Tento závěr byl již aprobevován rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 8. 2017, č. j. 30 A 80/2016-114 (příslušná argumentace je obsažena na stranách 15 – 18 citovaného rozsudku, ale její základní teze jsou shrnuty výše v tomto rozsudku) a také Ministerstvem pro místní rozvoj. V nyní projednávané věci nemá soud důvod se od těchto závěrů jakkoli odchýlit, a proto na ně pro stručnost plně odkazuje.
50. Mgr. V. K. sice vskutku není odborem Krajského úřadu Plzeňského kraje, ale nepochybně mohla být určena oprávněnou úřední osobou pro vedení řízení a rozhodování v souladu s § 14 odst. 4 správního řádu na místo oprávněné úřední osoby vyloučené. Poukázat je přitom možno na § 15 odst. 2 správního řádu, podle něhož: *„Úkony správního orgánu v řízení provádějí úřední osoby oprávněné k tomu podle vnitřních předpisů správního orgánu nebo pověřené vedoucím správního orgánu (dále jen "oprávněné úřední osoby").“* Zařazení Mgr. V. K. do konkrétního odboru krajského úřadu není překážkou pro její určení coby oprávněné úřední podle § 14 odst. 4 správního řádu, byť by se věcně jednalo o řízení, ve kterém je činný jiný odbor krajského úřadu ve smyslu jeho vnitřních organizačních předpisů. Určení konkrétní úřední osoby pak nic nemění na tom, zda v daném typu řízení vystupuje krajský úřad coby obecný stavební úřad (jako tomu bylo v projednávané věci)

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

nebo speciální stavební úřad. Jak už soud výše konstatoval, toto rozlišení je otázkou zvláštních právních předpisů a ustanovení § 15 stavebního zákona. Z krajského úřadu vykonávajícího působnost obecného stavebního úřadu se tedy nestává speciální stavební úřad tím, že v konkrétním řízení byla určena ředitelem krajského úřadu coby oprávněná úřední osoba úřednice zařazená organizačním řádem krajského úřadu do jeho jiného odboru, který vystupuje v některých řízeních jako speciální stavební úřad.

51. Procesní situace, kterou mělo vzápětí vyloučení vedoucího odboru regionálního rozvoje, Ing. arch. M. z vedení řízení a projednávání věci, tj. nemožnost určení jiné oprávněné úřední osoby z daného odboru (§ 14 odst. 4 správního řádu *a contrario*) byla postupem ředitele krajského úřadu, který určil za oprávněnou úřední osobu Mgr. V. K. zařazenou organizačním řádem do jiného odboru krajského úřadu, naopak zhojena. Krajský soud v Plzni již ve svém rozsudku ze dne 30. 8. 2017, č. j. 30 A 80/2016-114, tento postup aproboval jako zákonný a správný. Ke stejnému závěru pak dospělo i Ministerstvo pro místní rozvoj. Tento postup tedy nemohl založit nicotnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť to nebylo vydáno věcně nepřislušným orgánem, ale stále Krajským úřadem Plzeňského kraje, tedy správním orgánem věcně, místně i funkčně příslušným k rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Závěr a náklady řízení

52. Soud konstatuje, že žalobní bod uplatněný v žalobě proti napadenému rozhodnutí je nedůvodný. Žalobu proto výrokem I. tohoto rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
53. Výrokem II. tohoto rozsudku pak soud rozhodl o náhradě nákladů řízení. Při rozhodování o nákladech řízení se soud vyšel z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož: *„Nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.“* Účastníkem, který měl ve věci plný procesní úspěch, je žalovaný, neboť žaloba byla soudem zamítnuta. Žalovaný je nicméně správním orgánem, který nemá právo na náhradu těch nákladů, které nepřevyšují náklady spojené s výkonem jeho běžné úřední činnosti. Soud nezjistil, že by nějaké takové náklady žalovaný v souvislosti s probíhajícím řízením vynaložil. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
54. Pokud jde o náklady osob zúčastněných na řízení, vyšel soud z § 60 odst. 5 s. ř. s., který stanoví: *„Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil.“* V projednávaném případě soud osobám zúčastněným na řízení žádné povinnosti neukládal, a proto jim ani nemohly žádné citovaným ustanovením předvídané náklady řízení ani vzniknout. Z toho důvodu soud ve výroku III. tohoto rozsudku rozhodl, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Plzeň 31. května 2022

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.